

ELÇİN POYRAZLAR

2021

Dünya Kitap
Yılın Polisiye
Kitabı Ödülü

2. BASKI

—
Polisiye
Gerilim
—

ECEL ÇİÇEKLERİ

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Ecel iekleri

ECEL ÇİÇEKLERİ

Yazan: Elçin Poyrazlar

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2021

2. baskı / Ekim 2023 / ISBN 978-625-6570-03-0

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ecel iekleri

Elçin Poyrazlar

Sana öfkemiz vuracağım
Kinsiz, aynı bir kasap gibi,
Musa'nın kayaya yaptığını
Ben gözkapaklarına yapacağım

...

Hem tokadım ben hem de surat!
Hem yarayım ben hem de bıçak
Hem dişlerim hem de çark
Hem kurbanım ben hem de cellat!

Kalbimdeki vampir benim,
Terk edilmişlerin büyüğü
Ezeli kahkahanın mahkûmu
Ve artık hiç gülemeyen

– Charles Baudelaire, "Kendinin Celladı", *Kötülük Çiçekleri*

“Abla bu da son koliydi. Şuraya bıraktım” dedi yüzünden boncuk boncuk ter akan adam. Koluyla alnını sildikten sonra derin bir nefes alıp bekledi.

“Şu dar eski merdivenler bizi mahvetti. Yoksa çok daha önce bitirirdik.”

Nakliyecinin şikâyetlerini daha fazla dinlemek istemediğini anlatmak için elini hafifçe salladı ve cüzdanına uzandı.

“Bunu da arkadaşlara veriver” dedi bir deste parayı adama uzatırken. “Bu da sana. Taşınma sırasında özel yardımların için.”

Adam arka cebinde buruşmuş taşıma belgelerini ona uzattı ve son bir baş selamıyla açık kapıdan çıkıp gitti.

“İşte bu kadar basit” dedi içinden. “Bir avuç paraya satın alamayacağın şey yok.”

Taşıma şirketine sahte kimlik ve isim vermişti. Ama tedbiri elden bırakmamak gerekirdi. Birileri tanıyabilir, hatırlayabilir ya da benzetebilirdi.

Boş salona yığılmış kolilerin arasında gezdi ağır ağır. Perdesiz pencereden yokuş aşağı uzanan çatılar görünüyordu. Çatılar, bacalar, uzun, alçak, yamuk apartmanlar. Üst üste binmiş daireler ve hayatlar.

Sokaktan acı bir fren ve korna sesi geldi. Sonra birileri bağırdı.

Merak etmedi kavganın nedenini. Büyük kent insanın asabını bozuyordu. Daha doğrusu genel olarak insanlar asap bozucuydu. Hem kış kışa yaşamak istiyorlar hem de sevmiyorlardı birbirlerini.

Büyük kent tam onlara göreydi. Zamanlama doğrudu.

Kalabalıkların arasında kaybolmak, yeni kimliklere bürünmek ve yeniden hayat kurmak için uygun zamandı.

Mutfığa gidip musluğu açtı ve taşıma belgelerini suyun altına koydu. Islandıkça şeffaflaşan kâğıtları izledi bir süre. Mürekkep suyun altında dağılırken birinin adını seslendiğini duydu.

Musluğu hızla kapadı, koridora yöneldi.

Yerdeki şiltenin üstüne uzanmıştı. Saçları başının çevresinde kapkara bir yelpaze gibi yayılmış, yorgun gözlerinin üstüne bir iki tel saç düşmüştü.

“Bitti mi?” dedi mahmur bir sesle.

“Evet canım bitti. Dinlendiysen yerleştirmeye başlayabiliriz.”

Yataktaki kadın evet anlamında başını salladı. “Sen yorulmadın mı? Saatlerdir leş gibi kokan heriflerle uğraşıyorsun.”

Şiltenin kenarına usulca oturdu, onun çocuksu yüzüne baktı. Kocaman gözlerine ve somurtkan ağzına.

“Yok pek değil” dedi ona gülümseyerek.

“Ama yine unuttun” dedi sahte bir sitemle. “İsimlerimizi unutacaksın demiştim. Benim adım Ebru, seninki de Burcu. Anlaştık mı Burcucuğum?” dedi küçültme ekine vurgu yaparak.

“Bazen unutuyorum işte” dedi yataktaki kadın. “O kadar çok ismi kafamda tutamıyorum. Bir tane seçsek, onu kullansak?”

“Bu mümkün değil, sen de biliyorsun. Şimdi yeni bir hayatımız var ve yeni isimlerimiz olmalı. Ebru ve Burcu kardeşler olarak. Güzel değil mi? Hep burada yaşamayı isterdin. Sonunda İstanbul’dayız işte.”

Burcu yanıt olarak gözlerini kapadı, gerindi ve çıplak şiltenin üstünde sol yanına döndü.

“Şu karşı apartmanın bacasındaki büyük kuşu görüyor musun?” dedi parmağını pencereye doğru uzatarak. Büyük bir martı bacanın tepesine tünemiş, başının yanındaki tek gözüyle onları izliyor gibiydi.

“Kötü bir kuş o. İçinde kötülük var. Ayrıca bizi de tanıyor. Kim olduğumuzu biliyor” dedi fısıldayarak.

Ebru uzanıp yanında kıvrılmış yatan kadının saçlarını okşadı.

“O sadece bir kuş. Sıradan, aptal bir kuş. Bize zarar veremez. Sana söz veriyorum bize kimse zarar veremez.”

Onları izleyen kuşa tedirginlikle baktılar. Geniş gövdesi tozdan grileşmiş başka bir martı diğerine yaklaşıp bacanın çevresinde iki tur attı. Sonra ikisi birlikte havalanıp gökyüzünde kayboldular.

Kurtuluş'taki küçük daireye alışmaları uzun sürmedi. Kolliler ortadan kalkmış, küçük salona bir divan ve koltuk yerleşmiş, iki yatak odasına yataklar serilmişti. Giriş katında oturan ev sahipleri, yaşlı Rum madamı kahve içmeye bile çağırılmışlardı.

Ebru madama anne ve babalarını kanserden kaybettiklerinden söz ederken göz ucuyla Burcu'ya bakıyordu. Kız kardeşi oldukça hassastı. Arka arkaya gelen ölümleri kaldırmakta zorlanıyordu. Yaşadıkları küçük kasabadan İstanbul'a iş bulmak için gelmişlerdi. Evet şimdilik biraz birikimleri vardı ama çalışmaları gerekiyordu.

Madam, Ebru'nun anlattıklarını başını sallayarak arada ah vah ederek dinledi.

Büyük kız, yüz hatları sert, kısa saçlı, zayıf, biraz erkeksi bir tipti. Sigarayı baş ve işaretparmağı arasında tutarak dudaklarına götürmesi merhum kocasını hatırlatmıştı ona. Bacaklarını koltukta iyice açarak oturuyor, evde botlarla geziyordu.

Karşısındaki konuşurken gözlerini kısıp ona dik dik bakması tedirgin ediciydi ama yardımsever kızdı doğrusu. Merdivenlerde onu alışveriş çantasıyla ne zaman görse elindeki her şeyi hemen kapıp evinin mutfağına kadar taşıyordu.

Küçük olan ise sessizdi. Uzun koyu kestane saçları hafif dalgalıydı, büyük kahverengi gözleri ve ufacık dolgun bir ağız

vardı. Elmacıkkemikleri çıkık, burnu hokka gibiydi. Kendi oğ-
lu da böyle bir güzele gönül verip onları terk etmişti. Kızı iste-
memekle hata etmişlerdi. Yapmayacaklardı. Biricik oğulları-
nın gönlünün istediğiyle evlenmek istemesine karşı çıkmaya-
caklardı. Sonra o geri dönülmez kader yüreklerini delmişti iş-
te. Oğlu ve gelini ansızın bir trafik kazasında ölüvermişti.

“Bir kahve daha alır mısınız?” diye soran Ebru’nun sesiy-
le kendine geldi.

“Yok evladım” dedi yaşlı kadın yerinden kalkmaya çalışır-
ken. “Kedilerim beni merak eder. Sonra evi talan ediyorlar.
Gideyim ben artık.”

Ebru bastonuna tutunarak dikilen beyaz kısa saçlı kadı-
na gülümsedi.

“Nasıl isterseniz teyzeciğim. Yine buyurun olur mu?”

“Bir dahaki sefere siz gelin bana.”

Gözlerini önce Ebru’da sonra Burcu’da gezdirdikten sonra
hafifçe sallanarak yürümeye başladı.

“Yıllarca apartmana asansör konulmasına karşı çıktım.
Şimdi en çok ihtiyacı olan benim” dedi kapıya yürürken.
“Apartmandaki herkes genç, bir ben kaldım ihtiyar.”

Ebru kadının ardından yavaşça yürümeyi sürdürdü ve ka-
pıya gelince elini uzatıp tokmağa dokundu.

“Pek memnun oldum sizi tanıdığımıza evladım” dedi kadın.
“Kardeşin Burcu pek hüznü, pek üzüldüm ben onun hali-
ne” diye aceleyle ekledi lafını unutacakmış gibi.

“Evet. Çok sarsıldı. Ama görüldüğünden daha güçlüdür.
Ölenle ölmüyor değil mi?”

Madam, “Ashında ölüyor” diyecekti ama kendini tuttu.

“Haydi bana müsaade” dedi bastonunu hafifçe kaldırarak
“Yolum uzun.”

“İster misiniz sizinle geleyim aşağıya?” dedi Ebru.

“Yok hayatta istemem. İyice yaşlı yaptın sen de beni. Be-
nim sporum o.”

Kapıyı komşu kadının ardından kapattıktan sonra salona doğru seğırtti. Burcu divanda uzanmış, elindeki kumandayla kanallar arasında geziyor, diğeri eliyle eteğinin ucuyla oynuyordu.

“Kadının yanında amma da somurttu.”

“İyi ya işte. Kadına dedikodu malzemesi vermiş olduk. Öksüz ve yetim iki kız kardeşin acıklı öyküsü. Küçük kardeş melankolik, içe kapanık ve ona kendini adanmış güçlü bir abla. Bence iyi oynadık.”

Ebru onun duyamayacağı bir şeyler mırıldanırken bir dal sigara çıkardı, ağzına yerleştirdi.

“Biz ortadan kaybolduktan sonra öyküsünü değıştirmesin de.”

“Niye sinirlisin Ebrucuğum? Burada güvende değıl miyiz?”

“Şimdilik öyle. Ama elimizde birkaç aylık para kaldı. Hemen harekete geçmezsek güvende de olmayacağız. Şu tanışmayı ayarlamamız gerekiyor artık.”

Burcu sıkıntıyla kumandanın düğmesine basıp ekranı kapadı. Bacaklarını topladı, yüzünü dizlerinin üstüne koyup Ebru’ya baktı.

“Yeterince yattın, artık iş zamanı diyorsun yani?” dedi.

“Her şey hazır. Aylardır üstündeyim. Adamın işe gidiş saatleri, eve geliş saatleri, eşi, şoförü, yardımcısıyla ilgili her şeyi ezberledim. Şimdi onun hayatında beklenmedik bir karşılaşma yaratmanın tam zamanı. Onu kaçırmayalım diyorum.”

Burcu iç çekerek ayağı kalktı ve vücudunu saran mavi elbisesi ayak bileklerine kadar indirdi.

“Tamam” dedi saçını arkaya savururken. “Yarın tanışalım İbrahim Bey’le.”

Trafik sıkışınca taksiden inip yürüme kararından pişmandı şimdi. Yeni topuklu pabuçları ayağını vuruyor, az sonra yağmur indirecek olması da canını sıkıyordu.

Yanından aceleyle geçen insanlara dokunmamak için büyük çaba sarf ediyordu. Hiç sevmiyordu fiziksel teması. Özellikle de yabancılarla. Demir kapının ardında gece kaçamadığı dokunuşları kafasından atmak için dudaklarını ısırırdı. Sert nasırlı dokunmalar, ekşi nefesler ve lağım kokusu. Kimseyi ikna edememişti. Hayal olduğunu söylemişlerdi ona. Eğer hissediyorsa yine de hayal miydi?

Ebru'nun yanında olmak istedi. Kendini güvende hissettiği tek yer.

Sözleştikleri yere gelmiş miydi? Yanından akan insan silüetlerini yok saymak için topuk seslerine odaklandı. Az ötede taksilerle sarı bir yılan gibi kıvrılan yolun bittiği yerde Nişantaşı'nın bir kaldırımına taşmış küçük masaları gördü.

Kapıya geldiğinde saçını sol eliyle düzeltti, derin bir nefes aldı, başka bir kadın gibi bistrodan içeri girdi.

Emin adımlarla bara ilerledi, taburelerden birine oturdu. Telefonundaki fotoğrafa bir kez daha baktı. Adam çaprazındaki masada oturuyordu. Gözleri cep telefonunda, önündeki yemeğe çatalını batırıp çıkarıyor, parmakları arada ekranda geziyor, sonra yine ağzını dolduruyordu.

Adamın hemen yanındaki masa boşalınca oraya göz dikmiş iki kadından önce davranarak duvar kenarındaki minderli yere oturuverdi. İki kadına masumca gülümsedi. Bazen dönüştüğü kadınların cesaretine şaşıyordu.

Mönüyü uzun uzun inceledikten, telefonuna bir iki baktıktan sonra garsona işaret etti. Bir salata ve bir soda sipariş verdi.

Yan masadaki adam cep telefonu dışında başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Erkeklerin onunla bir bahane bularak konuşmaya başlamasına alışkındı oysa. Daha doğrusu hazırlıktı. Adamın bir zayıf noktası vardı mutlaka. Her zaman olurdu.

O sırada bistroya Ebru girdi. Ona bakmadan mekânın içine doğru ilerledi ve barın en dibindeki taburelerden birine oturdu.

Ebru adamı işinden buraya takip ettikten sonra ona mesajla haber vermişti. Şimdi de tanışmayı bizzat izlemeye gelmişti. Daha doğrusu ona destek vermeye. Ters bir şeyler olursa duruma el koyabilirdi Ebru. Onun tutunduğu kayaydı. Rahat bir nefes alıp yan masayı izlemeye koyuldu.

Adamın yemeğini bitirmek üzere olduğunu fark etti. Telaşını gizleyerek adamın ekranına göz attı. Instagram hesabında bir aşağı bir yukarı inip çıkıyordu başparmağı.

O sırada garson masaya salatasını getirdi. Aç değildi. Rol icabı ağzına küçük lokmalar attı. Elindeki cep telefonundan adamın Facebook profiline girdi, fotoğraflarını inceledi. Ebru ona her şeyi göstermişti zaten. Ama avını iyice tanımak onu ezberlemek istedi. Ondandaha fazla nefret etmek.

Karısıyla Maldivler tatili, oğullarının düğünü, yeni arabası, İstanbul'un pahalı otellerinin birinde Boğaz manzaralı restoran kareleri... Benim var, sizin yok. Param var yiyorum diyordu. Hafifçe gülümsedi Burcu. Kısa süre sonra onun hayatına girip, altüst edeceğini bilmenin getirdiği güçle elleri titredi.

Sonra el çantasını sağ eliyle hafifçe itip yere düşürdü. Küçük bir çığlık atıp yere dökülen eşyalarını toplamaya başladı ardından. Masasının altında yere çömelmiş ıvır zıvır topladı.

yan kadını görünce adam da eğildi ve ayağının altına yayılan eşyaları almaya çalıştı.

“Çok pardon” dedi Burcu. “Sizi rahatsız ettim.”

“Ne demek. Olur böyle kazalar.”

Adam kadının yüzüne düşen uzun kahverengi saçlarının kokusunu duydu. Beyaz gömleğinin arasından görünen siyah danteli sutyene bakmamak için çabaladı.

Burcu çantasını topladıktan sonra yerine oturdu. Adam ona bir ruj uzattı gülerek.

“Çok teşekkür ederim. Zahmet oldu.”

“Rica ederim” dedi adam ona dikkatle bakarken. “Bir şey kaybetmediğinizden eminsiniz değil mi?”

“Evet sanırım” derken çantasını karıştırdı, o anda yüzü düştü.

“Cüzdanım. Cüzdanım yok.”

İkisi de bir kez daha eğilip masanın ve sandalyelerin altına araştırdı. Sonunda garsonlar da cüzdan aramaya koyuldu.

On dakika sonra kayıp cüzdan telaşı Burcu'nun cüzdanını büyük olasılıkla evde unutmuş olduğu kanısıyla son buldu. Adam Burcu'nun yemeğini ödemekte ısrar etti. Burcu kibarca reddetti. Adam “Rica ederim ne olacak” diye kestirip attıktan sonra garsona doğru eliyle havaya bir imza işareti çizdi.

Burcu yarı mahcup yarı memnun, gülümseyerek adama bakıyordu şimdi.

“Bunu borç olarak alıyorum” dedi dudaklarına değen saç tellerini yavaşça kenara iterken. “Eğer bana telefonunuzu verirseniz size en kısa zamanda geri ederim.”

Adam numarasını söylerken gözlerini Burcu'nun altdudağında gezdirdi. El sıkıştılar, Burcu ona son bir kez daha baktı ve deri ceketini omuzuna atıp bistrodan çıktı.

Ebru birasını acele etmeden yudumladı, adamın telefonda birini aradığını, birkaç dakika sonra da kapıya yanaşan otomobile bindiğini gördü.

“Çok iyiydin. Adam seni görür görmez ağzının suları aktı.”

Ebru mutfakta kahve fincanlarını bir taraftan tepsiye koyuyor, diğer yandan da salondaki Burcu’yla konuşuyordu. Buzdolabında bitter çikolata paketini aradı uzunca bir süre. Sonunda paketin peynir kutusunun arkasına düştüğünü gördü.

Tepsiyi salona taşıyıp ortadaki beyaz sehpaye koydu. Evi sade döşemişlerdi. IKEA’nın ucuz modellerinden seçtikleri eşyaları Rum komşuları Madam Arene’nin ufak tefek tamir işleri yaptırdığı birine monte ettirmişlerdi.

İstanbul’a gelen kolilerin çoğunda Ebru’nun kitapları vardı. Yıllar önce depoya koyduğu kitaplarını içine sinen bir eve, kim bilir, belki de yerleşik bir düzene taşımak istemişti. Oradan oraya sürüklenmeyecekleri, diken üstünde geçirmeyecekleri bir hayat mümkün müydü onlar için?

Üç kişilik divana serilmiş Burcu, televizyondaki komedi dizisine ciddiyetle bakıyordu.

“Ne o?” dedi Ebru, tek kişilik berjer koltuğa otururken, “belgesel mi izliyorsun?”

Burcu yanıt vermedi. Ebru arka cebindeki Camel paketinden iç çekerek bir sigara çıkardıktan sonra uzanıp yanındaki pencereyi açtı.

İlk duman başına giderken, nefesini kalabalık kente doğru üfledi.

“Hoşuna gitti yani performansım?” dedi Burcu uykulu bir sesle. “Sen orada olduğun için iyi oynadım. Sensiz böyle olmazdı.”

Ebru ona döndü. “Biliyorum canım” dedi yumuşakça.

“Çok eğlenceliydi. Çantayı yere düşürmek de akıllıca bir hareketti.”

“Adam elindeki telefonda kadınların hesaplarında geziyordu. Hepsi gibi o da kadına aç. Bir kere de şaşırıtsınlar beni.”

Ebru bir duman daha çekip kahvesini yudumladı. Kaçtıkları küçük kentin taşralı zengini geldi aklına. Petrol istasyonlarından milyonlar kazanan, en büyük zaafı pavyon olan zırtapoz. İki meme için salya sümük ağlayan zavallı. Burcu’nun elinde parlayan usturayı anımsadı. Neyse ki tutabilmişti onu. “Altın yumurtlayan tavuğu kesemeyiz” deyince nasıl da kıkırdamıştı Burcu.

Televizyon ekranına kaşlarını çatan Burcu’ya baktı. Onu kimse suçlayamazdı. Kendisi suçlu sayılırdı ama. Burcu’yu geride bıraktığı için, daha erken harekete geçmediği için suçluydu.

Sahte bir kahkaha geldi ekrandan. Dizideki genç kadın sevgilisini kıskandırmak için başka bir erkekle beceriksizce flört etmeye çalışıyordu. Her replik sonrası görünmeyen seyircilerin mekanik gülme efekti duyuldu.

“Sence” dedi Burcu, “bunları yazanlar hayatın böyle bir şey falan olduğunu mu sanıyor? Yani bu kadar kolay ve hafif?”

Ebru ekrana baktı bir süre daha. Aşırı makyajlı genç kadın, üstü çıplak bir erkeğe cilve yapıyordu.

“Sanmıyorlar tabii ki” dedi Ebru. “Gerçek hayat çok sıkıcı ve dayanılmaz olduğu için eğlenceyle kaçış sunuyorlar. Tabii yersen.”

“Biz yemiyoruz da kim yiyor onu merak ediyorum” dedi, kollarından güç alıp divanda dik otururken. “Şu İbrahim. Yıllardır birlikte olduğu bir karısı var, iki yetişkin çocuğu var, parası var, iyi bir işi var, imkânları var. Peki daha neyin

peşinde? Neden kaçmak istiyor? Nedir ona yetmeyen?”

“Belki de her şeyi olduğu için aslında hiçbir şeyi yoktur” dedi Ebru. “Tamamlanması gereken tüm aşamalar geçilmiş, tatmin sağlanmış, şimdi geldiği noktada yalnız ve amaçsız kalmıştır.”

“Açgözlülük” dedi Burcu televizyona dönerek. “Başka bir şey değil. Elindekilerle yetinmemek. Şansını gereksiz yere zorlamak. Daha fazla iktidar istemek. İşte bu yüzden cezalandırılmalı.”

Ebru sigarasını kül tablasında söndürüp Burcu’ya doğru eğildi.

“O cezayı biz vermeyeceğiz ama. Anlaştık mı?” dedi sesini alçaltarak.

“Tamam mı Burcu?”

Burcu’nun dudakları titredi. “Yok canım. Öylesine söylemiştim. Kim verirse versin cezasını. Biz sadece parasını alacağız.”

“Evet. Sadece parasını alacağız. Herif tam bize göre. Ellilerin sonunda. Kuyumculuk işinde bayağı ilerlemiş. İstanbul’un birkaç semtinde mağazaları var. İşinde sorun yok, çocuklarını büyütmüş, karısı desen para verince susan cinsten. Söğüşlemek için ideal.”

“Nasıl zengin olmuş?”

“Tüm zenginler nasıl zengin olursa öyle. Biraz sahtekârlık, biraz şans, biraz suç. Taşrada kuyumcu çıraklığından buralara gelmiş. Eski ustası evinde ölü bulunmuş. Adam kalpten gitmiş. Şüpheli bir durum yok görünürde. Bir ara İbrahim’in hakkında sahtekârlık şaibesi de dolaşmış ama ondan da yırtmış. Yani kolu uzun. Sosyal medya hesaplarından genç ve esmer kadınlardan hoşlandığı anlaşılıyor. Yani tereyağından kıl çekeceğiz.”

“Yalnız tipi çok falso” diye atıldı Burcu. Saçını tepesinde toplamış, boynuna birkaç tutam düşmüştü.

“Kısa boy, koca göt, kel. Bir tane de karşımıza şöyle Biscollata erkeği çıkmadı.”

Ecel Çiçekleri suçlulara cezalarını vermeye, güçsüzleri ayağa kaldırmaya geldiler...

İstanbul'da birbiri ardına işlenen kanlı cinayetleri çözmeye kararlıdır Suat Komiser.

Vahşice öldürülen ama ölümüne direnmemiş görünen erkekleri birbirine bağlayan nedir?

Katil, cesetlerin yanına neden beyaz kasımpatıları bırakır?

Ecel Çiçekleri cezasız kalan vahşetin, adaletin ve intikamın romanı...

Fotoğraf: Osman Kaytazoğlu

Elçin Poyrazlar, 3 Şubat 1975'te Bursa'da doğdu. ODTÜ İşletme Bölümü'nün ardından Belçika'da yüksek lisans yaptı. Brüksel'de politik ekonomi doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. *Cumhuriyet*, *Dünya*, *Virgül*, *TimeOut*, *Huffington Post*, *Vocativ*, *BBC* gibi yerli ve yabancı medya kuruluşları için çalıştı. Bu süreçte Brüksel, Washington, Londra ve Madrid'de yaşadı. İlk polisiye romanı *Gazetecinin Ölümü* 2014'te, *Kara Muska* 2016'da, *Mantolu Kadın* 2018'de, *Kayıp Yüz* 2022'de yayımlandı. İngiltere'nin seçkin derneği Polisiye Yazarlar Birliği'ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi.

QR kodu okutunuz

Dijital tıynet etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6570-03-0

9 786050 980424

DK
Doğan
Kitap